

A căutat ce a căutat, în lung și-n lat, dar bietul băiat n-a găsit nici o boabă. Până la urmă s-a trântit istovit pe o buturugă. Puțin mai lipsea să nu dea apă la șoareci!

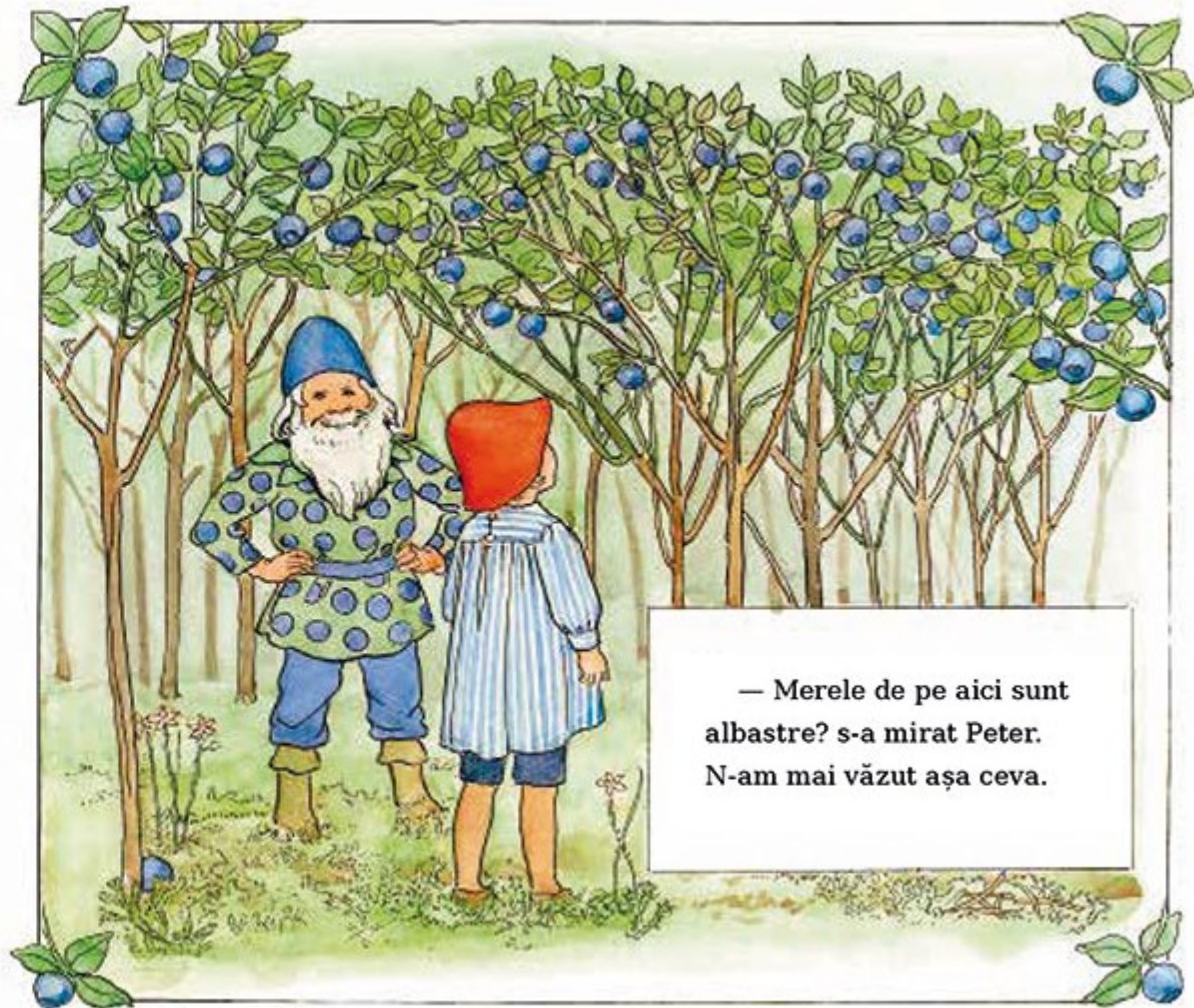
Dar în clipa următoare, ceva l-a atins ușor pe picior. Era un pitic c-o barbă de-un cot.

— Nu plânge, Peter! Te întrebi cine sunt? Sunt un spiriduș al pădurii, dar nu oricare, ci însuși Regele Afinelor. Afinele-s coapte! Dulci și zemoase! Te așteaptă să le culegi. Ia-mă de mâna, dragul meu băiat, și hai cu mine!

N-a trecut mult și au ajuns într-o parte unde pădurea era foarte deasă.

— Fii binevenit în împărăția mea, a spus Regele Afinelor.

— Merele de pe aici sunt albastre? s-a mirat Peter.
N-am mai văzut așa ceva.

S-au urcat într-o barcă încropită din scoarță de copac, cu o frunză de arțar ca pânză, și au pornit domol pe iazul din inima pădurii. Asta da aventură!

Dar dintr-odată, Peter și-a amintit că voia să-i dăruiască mamei și merișoare:

— Oare unde găsec merișoare? Pe aici e prea multă umbră, nu zăresc nici un copăcel înflorit.

— N-ai grijă, Peter, au spus *băieții-de-afine*. Ajungem curând la Mama-Merișor și-ai să primești câte vrei.

— Merișoare? Câte îți dorește inima, băiete, a spus cu blândete Mama-Merișor. Dragile mele, le-a rugat ea apoi pe fete, adunați cu mâinile voastre harnice boabe numai din cele roșii și bine coapte.

— Lăsați-le pe cele verzi și băgați de seamă să nu se amestece și crenguțe sau spini.

Împreună cu *băieții-de-afine*, Peter a pornit înapoi spre coliba unde-i aștepta Regele Afinelor:

— Hai, băieți, hopa-sus, urcați repezitor coșurile în căruță și duceți-l pe Peter spre casă.

— Dar mai stai, Peter! l-au rugat *băieții-de-afine*. Mai avem vreme de joacă.

— Ba, seara-i aici și noaptea-i colea, a spus Regele Afinelor. Lăsați-l pe băiat să plece. Buna lui mamă are să-și facă griji dacă Peter zăbovește până târziu prin pădurea noastră.

Peter și-a luat rămas-bun și a plecat spre casă cu cele două coșuri pline ochi cu afine și merișoare.

